

Danielin kirja – satakahdeksankymmentäkahdeksan

Profetallisia rinnakkaisuuksia: Daniel 11:n täyttyminen viimeisinä päivinä

Jeff Pippenger

2024-04-08

Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeet kuusitoista–yhdeksäntoista kuvaavat historiaa, joka alkaa pian Yhdysvalloissa tulevasta sunnuntailaista ja jatkuu siihen asti, kunnes Miikael nousee ja ihmiskunnan koetusaika päättyy. Sen tähden ne kuvaavat myös saman luvun jakeiden neljäkymmentäyksi–neljäkymmentäviisi historiaa.

Mutta se, joka käy hänen kimppuunsa, tekee oman tahtonsa mukaan, eikä kukaan voi kestää hänen edessään; ja hän on seisova ihanuuden maassa, joka hänen kätensä kautta joutuu hävitetyksi. Hän kääntää myös kasvonsa tullakseen koko valtakuntansa voimalla, ja oikeamieliset ovat hänen kanssaan; niin hän tekee. Ja hän antaa hänelle naisten tyttären turmellakseen hänet; mutta tämä ei ole pysyvä hänen puolellaan eikä ole hänen omansa. Tämän jälkeen hän kääntää kasvonsa saaria kohti ja valtaa monia; mutta päämies tekee omaksi edukseen lopun hänen aiheuttamastaan häväistyksestä; ilman omaa häväistystään hän saattaa sen palaamaan hänen päälleen. Sitten hän kääntää kasvonsa oman maansa linnoitusta kohti; mutta hän kompastuu ja kaatuu, eikä häntä enää löydetä. Daniel 11:16–19.

Kun sisar White käsitteli Danielin kirjan yhdenentoista luvun lopullista täyttymystä, hän totesi, ”että suuri osa tässä profetiassa täyttyneestä historiasta tulee toistumaan”. Jaeet neljäkymmentäyksi–neljäkymmentäviisi toistavat näiden jakeiden profeetallisen historian. Nämä jakeet täyttyivät, kun pakanallinen Rooma otti maailman hallintaansa valloittamalla ensin kolme maantieteellistä aluetta.

”Vaikka Egypti ei voinut kestää pohjoisen kuninkaan Antiokuksen edessä, Antiokus ei voinut kestää roomalaisten edessä, jotka nyt tulivat häntä vastaan. Mitkään valtakunnat eivät enää kyenneet vastustamaan tätä nousevaa valtaa. Syyria vallattiin ja liitettiin Rooman valtakuntaan, kun Pompeius vuonna 65 eKr. riisti Antiokhos Asiaticukselta hänen hallussaan olevat alueensa ja alensi Syyrian Rooman provinssiksi.

”Saman vallan oli määrä myös seistä Pyhässä maassa ja kuluttaa se. Rooma tuli liiton kautta yhteyteen Jumalan kansan, juutalaisten, kanssa vuonna 162 eKr., mistä ajankohdasta alkaen sillä on huomattava sija profeetallisessa aikataulussa. Se ei kuitenkaan saanut Juudean hallintavaltaa varsinaisen valloituksen kautta ennen vuotta 63 eKr.; ja silloin seuraavalla tavalla.

Kun Pompeius palasi sotaretkeltään Pontoksen kuningasta Mithridatesta vastaan, kaksi kilpailijaa, Hyrcanus ja Aristobulus, kamppaili Juudean kruunusta. Heidän asiansa tuli Pompeiuksen käsiteltäväksi, ja tämä havaitsi pian Aristobuluksen vaatimusten vääryyden, mutta tahtoi lykätä ratkaisua siihen saakka, kunnes hänen kauan toivomansa retki Arabiaan

olisi päättynyt, luvaten sitten palata ja järjestää heidän asiansa niin kuin näyttäisi oikealta ja asianmukaiselta. Aristobulus, joka käsitti Pompeiuksen todelliset ajatukset, kiirehti takaisin Juudeaan, aseisti alamaisansa ja valmistautui voimakkaaseen puolustukseen päättäneenä, maksoi mitä maksoi, pitää kruunun, jonka hän ennalta näki annettavan toiselle. Pompeius seurasi pakolaista läheltä. Kun hän lähestyi Jerusalemiä, Aristobulus, joka alkoi katuja menettelyään, tuli häntä vastaan ja koetti sovittaa asian lupaamalla täydellisen alistumisen ja suuria rahasummia. Pompeius hyväksyi tämän tarjouksen ja lähetti Gabiniuksen sotilasosaston johdossa vastaanottamaan rahat. Mutta kun tuo kenraaliluutnantti saapui Jerusalemiin, hän huomasi porttien olevan suljettuina hänen edessään, ja muurien harjalta hänelle ilmoitettiin, ettei kaupunki aikonut pitää kiinni sopimuksesta.

”Pompeius ei sallinut itseään näin petettävän rankaisematta, vaan pani Aristobuloksen, jonka hän oli pitänyt luonaan, kahleisiin ja marssi heti koko sotajoukkonsa kanssa Jerusalemiä vastaan. Aristobuloksen kannattajat tahtoivat puolustaa paikkaa; Hyrkanoksen kannattajat taas avata portit. Jälkimmäiset olivat enemmistönä ja saatuaan tahtonsa läpi Pompeius päästettiin vapaasti kaupunkiin. Tämän johdosta Aristobuloksen kannattajat vetäytyivät temppelivuorelle, täysin päättäneinä puolustamaan sitä paikkaa yhtä varmasti kuin Pompeius oli päättänyt valloittaa sen. Kolmen kuukauden kuluttua muuriin saatiin aikaan rynnäkköön riittävä aukko, ja paikka vallattiin miekan terällä. Seuranneessa hirvittävässä teurastuksessa surmattiin kaksitoista tuhatta henkeä. Oli liikuttava näky, historioitsija huomauttaa, nähdä pappien, jotka olivat sillä hetkellä toimittamassa jumalanpalvelusta, tynnin käsin ja vakaalla mielellä jatkavan tavanomaista palvelustaan, näennäisesti tietämättöminä raivokkaasta metelistä, vaikka kaikkialla heidän ympärillään heidän ystävänsä annettiin surmattaviksi ja vaikka usein heidän oma verensä sekoittui heidän uhriensa vereen.

”Saatettuaan sodan päätökseen Pompeius hajotti Jerusalemin muurit, siirsi useita kaupunkeja Juudean hallintovallan alaisuudesta Syyrian alaisuuteen ja määräsi juutalaisille veron. Näin Jerusalemi joutui ensimmäisen kerran valloituksen kautta sen vallan käsiin, jonka oli määrä pitää ‘ihanaa maata’ rautaisessa otteessaan, kunnes se oli sen perin pohjin hävittänyt.

”JAKE 17. Hän suuntaa kasvonsa tullakseen koko valtakuntansa voimalla, ja oikeamieliset ovat hänen kanssaan; näin hän tekee; ja hän antaa hänelle naisten tyttären turmellakseen hänet; mutta tämä ei pysy hänen puolellaan eikä ole hänen omansa.’

”Piispa Newton esittää tälle jakeelle toisen lukutavan, joka näyttää ilmaisevan merkityksen selvemmin, seuraavasti: ’Hän on myös suuntaava kasvonsa astuakseen väkivalloin koko valtakuntaan.’ Jae 16 toi meidät Syyrian ja Juudean roomalaisen valloituksen vaiheeseen. Rooma oli jo aikaisemmin valloittanut Makedonian ja Traakian. Egypti oli nyt kaikki, mikä oli jäljellä Aleksanterin ’koko valtakunnasta’ eikä sitä ollut saatettu Rooman vallan alaisuuteen; tämä valta suuntasi nyt kasvonsa astuakseen väkivalloin siihen maahan.”

Ptolemaios Auletes kuoli vuonna 51 eKr. Hän jätti Egyptin kruunun ja valtakunnan vanhimmalle pojalleen ja tyttärelleen, Ptolemaiokselle ja Kleopatralle. Hänen testamentissaan määrättiin, että heidän tuli avioitua keskenään ja hallita yhdessä; ja koska he olivat nuoria, heidät asetettiin roomalaisten holhoukseen. Rooman kansa otti tämän tehtävän vastaan ja nimitti Pompeiuksen Egyptin nuorten perillisten holhoojaksi.

Kun ei kauan tämän jälkeen ollut syttynyt riita Pompeiuksen ja Caesarin välille, käytiin näiden kahden sotapäällikön välillä kuuluisa Farsaloksen taistelu. Pompeius, tultuaan voitetuksi, pakeni Egyptiin. Caesar seurasi häntä heti sinne; mutta ennen hänen saapumistaan Ptolemaios, jonka holhoojaksi hänet oli määrätty, murhautti Pompeiuksen alhaisesti. Sen vuoksi Caesar otti itselleen sen tehtävän, joka oli annettu Pompeiukselle, Ptolemaioksen ja Kleopatran holhoojana. Hän havaitsi Egyptin olevan kuohunnassa sisäisten levottomuuksien tähden, sillä Ptolemaios ja Kleopatra olivat joutuneet vihamielisiksi toisiaan kohtaan, ja tämä oli riistetty osattomaksi hallitusosuudestaan. Tästä huolimatta hän ei epäröinyt nousta maihin Aleksandriassa pienen joukkonsa kanssa, 800 ratsumiestä ja 3200 jalkamiestä, ottaa riitaa tutkittavakseen ja ryhtyä sen sovitteluun. Levottomuuksien päivä päivältä lisääntyessä Caesar havaitsi pienen joukkonsa riittämättömäksi asemansa ylläpitämiseen, ja koska hän ei siihen vuodenaikaan puhaltaneen pohjoistuulen vuoksi kyennyt lähtemään Egyptistä, hän lähetti Aasiaan käskyn, että kaikkien niiden joukkojen, jotka hänellä sillä alueella oli, tuli saapua hänen avukseen niin pian kuin mahdollista.

Äärimmäisen ylimielisellä tavalla hän määräsi, että Ptolemaioksen ja Kleopatran tuli hajottaa sotajoukkonsa, saapua hänen eteensä ratkaisemaan erimielisyytensä ja alistua hänen päätökseensä. Koska Egypti oli itsenäinen valtakunta, tätä pöyhkeää määräystä pidettiin loukkauksena sen kuninkaallista arvokkuutta kohtaan, minkä vuoksi egyptiläiset, syvästi närkästyneinä, tarttuivat aseisiin. Caesar vastasi toimivansa heidän isänsä Auleteen tahdon nojalla, sillä tämä oli uskonut lapsensa Rooman senaatin ja kansan holhoukseen, jonka koko valta nyt oli konsulina keskittynyt hänen henkilöönsä; ja että holhoojana hänellä oli oikeus toimia välimiehenä heidän välillään.

”Asia saatettiin vihdoinkin hänen eteensä, ja asianajajat määrättiin ajamaan asianomaisten osapuolten asiaa. Kleopatra, joka tunsu suuren roomalaisen valloittajan heikon kohdan, katsoi läsnäolonsa kauneuden vaikuttavan hänen edukseen annetun tuomion saavuttamiseksi tehokkaammin kuin yksikään asianajaja, jonka hän olisi voinut palkata. Päästäkseen hänen luokseen huomaamatta hän turvautui seuraavaan juoneen: asettuen pitkälleen vaatekääryyn Apollodoros, hänen sisilialainen palvelijansa, kääri sen kankaaseen, sitoi hihnalla ja nosti sen herkulisille hartioilleen, minkä jälkeen hän suuntasi Caesarin huoneistoihin. Väittäen tuovansa lahjan roomalaiselle sotapäällikölle hänet päästettiin linnoituksen portista sisään; hän astui Caesarin eteen ja laski kantamuksensa tämän jalkojen juureen. Kun Caesar oli avannut tämän elävän käärön, katso, kaunis Kleopatra seisoi hänen edessään. Hän ei suinkaan ollut pahoillaan tästä juonesta, ja koska hän oli luonteeltaan sellainen, jollaiseksi hänet kuvataan 2. Piet. 2:14:ssä, niin jo ensi näkemältä niin kaunis henkilö, sanoo Rollin, vaikutti häneen juuri niin kuin hän oli toivonut.

”Caesar määräsi vihdoinkin, että veli ja sisar hallitsisivat valtaistuinta yhdessä testamentin tarkoituksen mukaisesti. Pothinus, valtakunnan pääministeri, joka oli ollut pääasiallisesti vaikuttamassa Kleopatran syöksemiseen valtaistuimelta, pelkäsi hänen palauttamisensa seurauksia. Sen vuoksi hän alkoi lietsoa kateutta ja vihamielisyyttä Caesaria vastaan vihjailemalla kansan keskuudessa, että tämän tarkoituksena oli lopulta antaa yksinvalta Kleopatralle. Avoin kapina seurasi pian. Achilles, 20 000 miehen johdossa, eteni ajaakseen Caesarin pois Aleksandriasta. Sijoitettuaan taitavasti pienen joukko-osastonsa kaupungin

kaduille ja kujille Caesar ei havainnut vaikeutta torjua hyökkäystä. Egyptiläiset ryhtyivät tuhoamaan hänen laivastoaan. Hän vastasi siihen polttamalla heidän laivastonsa. Kun muutamat palavista aluksista ajautuivat lähelle laituria, useat kaupungin rakennuksista syttyivät tuleen, ja kuuluisa Aleksandrian kirjasto, joka sisälsi lähes 400 000 nidettä, tuhoutui.

“Sodan käydessä yhä uhkaavammaksi Caesar lähetti kaikkiin naapurimaihin avunpyyntöjä. Suuri laivasto saapui Vähästä-Aasiasta hänen avukseen. Mithridates lähti Egyptiin mukanaan Syyriassa ja Kilikian maakunnassa koottu sotajoukko. Idumealainen Antipatros liittyi häneen 3 000 juutalaisen kanssa. Juutalaiset, jotka hallitsivat Egyptiin johtavia solia, sallivat sotajoukon kulkea esteettä eteenpäin. Ilman heidän tällaista myötävaikutustaan koko suunnitelman täytyi epäonnistua. Tämän armeijan saapuminen ratkaisi taistelun. Ratkaiseva taistelu käytiin Niilin lähellä, ja sen tuloksena oli Caesarin täydellinen voitto. Ptolemaios, yrittäessään paeta, hukkuu jokeen. Aleksandria ja koko Egypti alistuivat sitten voittajalle. Rooma oli nyt tunkeutunut koko Aleksanterin alkuperäiseen valtakuntaan ja niellyt sen itseensä.”

Tekstin ”vilpittömillä” tarkoitetaan epäilemättä juutalaisia, jotka antoivat hänelle jo mainitun avun. Ilman sitä hänen olisi täytynyt epäonnistua; sen avulla hän saattoi Egyptin täydellisesti valtansa alle vuonna 47 eKr.

“‘Naisten tytär, turmellen hänet.’ Se intohimo, jonka Caesar oli tuntenut Kleopatran kohtaan ja josta hänellä oli yksi poika, esitetään historioitsijan mukaan ainoaksi syyksi siihen, että hän ryhtyi niin vaaralliseen sotaretkeen kuin Egyptin sotaan. Tämä pidatti hänet Egyptissä paljon kauemmin kuin hänen asiansa vaativat, hänen viettäessään kokonaisia öitä juhliessa ja juopotellessa irstaan kuningattaren kanssa. ‘Mutta’, sanoi profeetta, ‘hän ei ole pysyvä hänen puolellaan eikä ole häntä varten.’ Kleopatra liittyi sittemmin Antoniukseen, Augustus Caesarin viholliseen, ja käytti koko voimansa Roomaa vastaan.

”‘JAE 18. Tämän jälkeen hän kääntää kasvonsa saaria kohti ja valloittaa monet; mutta ruhtinas omaksi puolestaan lopettaa hänen aiheuttamansa häväistysten; ilman omaa häväistystään hän saattaa sen palaamaan hänen päälleen.’

Sota Kimmerin Bosporin kuninkaan Farnakeen kanssa veti hänet viimein pois Egyptistä. ”Saavuttuaan sinne, missä vihollinen oli”, sanoo Prideaux, ”hän hyökkäsi heti päälle antamatta minkäänlaista hengähdysaikaa enempää itselleen kuin heillekään, ja saavutti heistä täydellisen voiton; tästä hän kirjoitti eräälle ystävälleen nämä kolme sanaa: Veni, vidi, vici; tulini, näin, voitin.” Tämän jakeen jälkimmäinen osa on jonkin verran hämärän peitossa, ja sen soveltamisesta on eriäviä mielipiteitä. Jotkut soveltavat sen Caesarin elämän varhaisempaan vaiheeseen ja katsovat löytävänsä sen täyttymyksen hänen riidassaan Pompeiuksen kanssa. Mutta ennustuksessa selvästi määritellyt sitä edeltävät ja seuraavat tapahtumat pakottavat meidät etsimään tämän ennustuksen osan täyttymystä Farnakeesta saadun voiton ja Caesarin Roomassa tapahtuneen kuoleman väliltä, josta seuraava jae puhuu. Tämän ajanjakson täydellisempi historia saattaisi tuoda päivänvaloon tapahtumia, jotka tekisivät tämän kohdan soveltamisen ongelmattomaksi.

”JAE 19. Sitten hän kääntää kasvonsa oman maansa linnoitusta kohti; mutta hän kompastuu ja kaatuu, eikä häntä enää löydetä.”

”Tämän valloituksen jälkeen Caesar kukisti Pompeius-puolueen viimeiset jäljellä olevat rippeet, Caton ja Scipion Afrikassa sekä Labienuksen ja Varuksen Espanjassa. Palattuaan Roomaan, ”oman maansa linnoitukseen”, hänet tehtiin elinikäiseksi diktaattoriksi; ja hänelle myönnettiin muitakin valtuuksia ja kunnianosoituksia, jotka tekivät hänestä tosiasiallisesti koko valtakunnan ehdottoman hallitsijan. Mutta profeetta oli sanonut, että hän kompastuisi ja kaatuisi. Kielenkäyttö viittaa siihen, että hänen kukistumisensa olisi äkillinen ja odottamaton, kuten henkilön, joka sattumalta kompastuu kulkiessaan. Ja niin tämä mies, joka taisteli ja voitti viisisataa taistelua, valloitti tuhat kaupunkia ja surmasi miljoona satayhdeksänkymmentäkaksi tuhatta miestä, kaatui, ei taistelun melskeessä ja kamppailun hetkellä, vaan silloin, kun hän luuli tiensä olevan tasainen ja kukin siroteltu, ja kun vaaran oletettiin olevan kaukana; sillä asettuessaan senaatsisaliin kultaiselle valtaistuimelleen vastaanottamaan tuon elimen käsistä kuninkaan arvonimeä, petoksen tikari iski hänet äkisti sydämeen. Cassius, Brutus ja muut salaliittolaiset syöksyivät hänen kimppuunsa, ja hän kaatui kaksikymmentäkolmen haavan lävistämänä. Näin hän äkillisesti kompastui ja kaatui, eikä häntä enää ollut, vuonna 44 eKr.”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Pakanallisen Rooman (pohjoisen kuninkaan) historiallinen täyttymys, sen asettaminen valtaistuimelle, on historia, joka esikuvaa modernin Rooman valtaistuimelle asettamisen historiaa siinä kolminkertaisessa liitossa, joka muodostuu pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Tämä historia esikuvataan myös jakeissa kolmekymmentä–kolmekymmentäkuusi, joissa osoitetaan, milloin paavius ensimmäisen kerran asetettiin valtaistuimelle vuonna 538. Jakeet kuusitoista–yhdeksäntoista sekä jakeet kolmekymmentäyksi–kolmekymmentäkuusi kuvaavat kumpikin portto Tyyron lopullista nousua ja kukistumista. Tämä historia esitettiin myös jakeissa viisi–yhdeksän, jolloin ensimmäinen pohjoisen kuningas vakiinnutettiin valloitettuaan kolme maantieteellistä aluetta. Sen jälkeen hän solmi liiton etelän kuninkaan kanssa, mutta rikkoi liiton, ja vastaukseksi etelän kuningas antoi kuolinhaavan, ja pohjoisen kuningas kuoli Egyptin vankeudessa.

Jakeet viidestä yhdeksään, jakeet kuudestatoista yhdeksäntoista sekä jakeet kolmestakymmenestä kolmekymmeneenkuuteen esittävät kolme profeetallista linjaa, jotka täyttyvät jakeissa neljästäkymmenestä neljäänkymmeneenviiteen. Kun sisar White totesi, että ”suuri osa tässä profetiassa täyttyneestä historiasta toistuu”, se merkitsi todellisuudessa, että koko luku havainnollistaa jakeita neljäkymmentä–neljäkymmentäviisi. Jakeet kaksikymmentä–kaksikymmentäkaksi osoittavat Kristuksen syntymän ja kuoleman ja näin ollen edustavat lopun aikaa sekä vuonna 1798 että vuonna 1989 Hänen syntymänsä kautta, ja sitten Hänen kuolemansa ristillä edusti 22. lokakuuta 1844 sekä sunnuntailakia.

Kaksikymmentäkolmas jae yksilöi juutalaisten ja Rooman välisen liiton makkabealaiskapinan historian aikana. Tuossa historiassa ”liitto” ilmenee vuosiluvuissa 161 eKr. ja 158 eKr. Makkabealaishistoria edustaa sisäistä linjaa, joka saa alkunsa Rooman ja makkabealaisjuutalaisten välisestä ”liitosta”, jonka juutalaiset panivat alulle ja joka lopulta päättyi siihen, että juutalaiset julistivat, ettei heillä ole muuta kuningasta kuin keisari. Kaksikymmentäkolmas jae seuraa tietenkin jakeita kaksikymmentäyksi ja kaksikymmentäkaksi, ja kaksikymmentäensimmäinen jae yksilöi Kristuksen syntymän, joka on profeetallinen lopun aika, ja kaksikymmentäkakkonen jae

yksilöi ristin, joka edustaa sunnuntailakia.

Ristillä juutalaiset tunnustivat keisarin (Rooman) kuninkaakseen, ja jakeen kaksikymmentäkolme ”liitto” viittaa juutalaisten Rooman palvelemisen valinnan alkuun juuri siinä päätepisteessä, jossa juutalaiset julistivat uskollisuutensa Roomalle. Juutalaisten loppua, sellaisena kuin se esitetään ristillä, seuraa juutalaisten Roomaan liittymisen alku.

Jakeet kaksikymmentäneljästä kolmeenkymmeneen kuvaavat sitä kolmensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjaksoa, jolloin pakanallinen Rooma hallitsi ylimpänä Actiumin taistelusta vuonna 31 eKr. aina pääkaupungin siirtämiseen Roomasta Konstantinopoliin vuonna 330 asti. Tämä kolmensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakso on esikuva niistä tuhannesta kahdestasadasta kuudestakymmenestä vuodesta, jolloin paavillinen Rooma hallitsi ylimpänä, ja yhdessä ne edustavat jakeessa neljäkymmentäyksi mainittua ajanjaksoa sekä kolminkertaista liittoa, joka muodostuu pian tulevan sunnuntailain yhteydessä, aina koetusajan päättymiseen asti.

Kaikki luvun yhdentoista historian profeettalliset linjat ovat linjassa Danielin yhdentoista luvun viimeisten kuuden jakeen kanssa, mutta juuri se profeettallinen historia ajan lopusta vuonna 1989, jota jakeessa neljäkymmentä kuvataan ja joka ulottuu jakeen neljäkymmentäyksi sunnuntailakiin saakka, on ”se osa Danielin profetiasta, joka koskee viimeisiä päiviä”. Se historia, joka jakeessa neljäkymmentä on jätetty avoimeksi, on Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka avataan sineteistään, kun aika on käsillä, juuri ennen kuin koetus aika päättyy.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Meillä on Jumalan käskyt ja Jeesuksen Kristuksen todistus, joka on profetian henki. Jumalan sanasta löytyy korvaamattomia jalokiviä. Niiden, jotka tutkivat tätä sanaa, tulee pitää mielensä kirkkaana. He eivät milloinkaan saa hemmotella turmeltunutta ruokahaluaan syömisessä tai juomisessa.

”Jos he tekevät näin, aivot joutuvat sekasortoon; he eivät kykene kestäämään sitä räsistystä, jonka vaatii syvälle kaivautuminen, jotta voitaisiin löytää niiden asioiden merkitys, jotka liittyvät tämän maan historian viimeisiin tapahtumiin.

”Kun Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat ymmärretään paremmin, uskovilla on oleva kokonaan toisenlainen uskonnollinen kokemus. Heille annetaan sellaisia välähdyksiä taivaan avoimista porteista, että sydämeen ja mieleen painuu se luonne, joka kaikkien täytyy kehittää voidakseen käsittää sen autuuden, jonka puhdassydämiset saavat palkakseen.

Herra siunaa kaikkia, jotka nöyrästi ja sävyisästi pyrkivät ymmärtämään sitä, mikä on ilmoitettu Ilmestyskirjassa. Tämä kirja sisältää niin paljon sellaista, mikä on täynnä kuolemattomuutta ja kirkkautta, että kaikki, jotka sitä lukevat ja tutkivat hartaasti, saavat sen siunauksen, joka on luvattu niille, ”jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat varteen, mitä siihen on kirjoitettu.”

”Yksi asia ymmärretään varmasti Ilmestyskirjan tutkimisesta — että Jumalan ja Hänen kansansa välinen yhteys on läheinen ja selvä.

Taivaan maailmankaikkeuden ja tämän maailman välillä nähdään ihmeellinen yhteys. Danielille ilmoitetut asiat täydentyivät myöhemmin sillä ilmestyksellä, joka annettiin Johannekselle Patmoksen saarella. Näitä kahta kirjaa tulee tutkia huolellisesti. Kahdesti Daniel kysyi: Kuinka kauan on oleva aikojen loppuun?

“Ja minä kuulin, mutta en ymmärtänyt; ja minä sanoin: Oi herrani, mikä on näiden asioiden loppu? Ja hän sanoi: Mene tietäsi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä, mutta viisaat ymmärtävät. Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhannen kolmensadan kolmenkymmenen viiden päivän ajan. Mutta mene sinä tietäsi loppuun asti; sillä sinä saat levätä ja nousta osaasi päivien lopussa.”

Juudan sukukunnan Leijona avasi kirjan sinetit ja antoi Johannekselle ilmestyksen siitä, mitä näinä viimeisinä päivinä on oleva.

Daniel seisoj omalla osallaan kantaakseen todistuksensa, joka oli sinetöity lopun aikaan asti, jolloin ensimmäisen enkelin sanoma oli julistettava meidän maailmallemme. Nämä asiat ovat äärettömän tärkeitä näinä viimeisinä päivinä; mutta samalla kun ”monet puhdistetaan ja valkaistaan ja koetellaan”, ”jumalattomat tekevät jumalattomasti, eivätkä mitkään jumalattomista ymmärrä”. Kuinka totta tämä onkaan! Synti on Jumalan lain rikkomista; ja ne, jotka eivät tahdo ottaa vastaan valoa Jumalan lakia koskevassa asiassa, eivät ymmärrä ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomien julistusta. Danielin kirja avataan Johannekselle annetussa ilmestyksessä, ja se vie meidät eteenpäin tämän maan historian viimeisiin tapahtumiin.

“Pitävätkö veljemme mielessään, että elämme viimeisten päivien vaarojen keskellä? Lukekaa Ilmestyskirjaa yhdessä Danielin kirjan kanssa. Opettakaa näitä asioita.” Testimonies to Ministers, 114, 115.